

Arrest

nr. 241 839 van 2 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN et J. BRAUN
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 22 juli 2020 met nr. X waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ERNOUX, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 14 september 2018 dient verzoeker een beschermingsverzoek in bij de Belgische overheden. Verzoeker wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 14 oktober 2019.

1.2. Op 14 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese staatsburger te zijn van Koerdische origine. U werd geboren in Mosoel op 15/11/1991. U woonde met uw familie in Mosoel tot aan de val van Saddam, in 2003, waarna u met uw familie terugkeerde naar het dorp waar uw familie origineel afkomstig uit was, Amarkhaled, in de buurt van Zummar (Nineve). In 2014 viel Daesh uw regio binnen en vluchtte u samen met uw familie naar Kherababki (Dohuk, Koerdistan). Bij uw vlucht liet u al uw identiteitsdocumenten achter. In Kherababki was uw vader veehoeder en uzelf werkte in de bouw. De financiële situatie van uw familie was precair, omdat de internationale hulporganisaties in Kherababki jullie weigerde te helpen zolang jullie jullie identiteit niet konden bewijzen.

Op een dag kwam u in Kherababki [A.] tegen, uw vriend en buurman uit Amarkhaled, die zich in eenzelfde situatie bevond omdat ook hij zijn identiteitsdocumenten in Amarkhaled had achtergelaten en daardoor geen hulp ontving van de internationale gemeenschap. Jullie besloten om op een donderdag in mei 2016 terug te keren naar Amarkhaled om jullie documenten op te halen. Een vriend van Ahmed bracht jullie met zijn auto tot in de buurt van het checkpoint Shela. Van daaruit gingen jullie te voet verder. Jullie kozen de kortste weg, dewelke onbedoeld de checkpoint vermeed, maar werden toch opgemerkt door Peshmerga. De Peshmerga beschuldigden jullie er van om in het geheim het gebied van Daesh binnen te willen gaan met de bedoeling om ofwel daar te gaan stelen, ofwel de locaties van de Peshmerga door te geven aan Daesh. De Peshmerga overhandigden jullie aan een politiekantoor vlakbij de checkpoint, waar jullie werden ondervraagd en geslagen. De politieofficier weigerde jullie verhaal te geloven en dus werden jullie opgesloten.

Uw vader ontdekte twee dagen later dat u had geprobeerd om in Amarkhaled uw identiteitsdocumenten te gaan halen. Hij ging naar het politiekantoor in Shela, samen met de vader van [A.] en uw oom, maar opnieuw weigerde de politie om jullie vrij te laten. Op dat moment besloot uw vader de hulp in te roepen van [H.], de eigenaar van het vee dat uw vader hoedde, die uw vader diezelfde dag nog vergezelde naar het politiekantoor. [H.] was een persoon met aanzien in de streek en verklaarde tegenover de politie om garant te staan voor jullie verhaal. U werd samen met [A.] vrijgelaten, maar er werd jullie verteld dat jullie op een later moment nog eens verhoord zouden kunnen worden.

Enkele dagen later was u aan het werk op een werf aan de rand van Kherababki toen uw vader u opbelde om te vertellen dat de politie naar het dorp was gekomen om u en [A.] opnieuw te arresteren. Uw vader had gezien hoe [A.] geblinddoekt in de politieauto zat en raadde u aan om niet meteen naar huis terug te keren. Diezelfde avond kwamen uw vader en [H.] naar u toe. Omdat niemand wist wat de politie met [A.] van plan was, regelde uw vader met de hulp van [H.] een smokkelaar die u de volgende dag naar Turkije bracht. Na twee jaar verbleven te hebben in Turkije, was er nog steeds nieuws over het lot van [A.]. Hij is na zijn arrestatie nooit naar huis teruggekeerd.

U durfde niet terug te keren naar Irak en besloot verder te reizen naar Europa. In Bulgarije diende u een verzoek tot internationale bescherming in om in een open asielcentrum te mogen verblijven. U wachtte de procedure niet af en reisde door naar België. Op 8 september 2018 kwam u aan in België en op 14/9/2018 diende u een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde asielinstanties.

U legt geen enkel document neer ter staving van uw asielverzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Irak om opnieuw gearresteerd te worden door de Koerdische overheid op verdenking van diefstal en collaboratie met IS/Daesh en te verdwijnen zoals uw vriend [A.] (CGVS p.9). U werd immers al een keer gearresteerd omwille van uw poging terug te keren naar voormalig IS-gebied zonder de checkpoint te passeren (CGVS p.5). U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen en wel omwille van de volgende redenen.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat uw verplaatsing van Kherababki naar uw dorp Armakhaled om uw identiteitsdocumenten op te halen op zich reeds onwaarschijnlijk is. Deze verplaatsing hield duidelijk een groot risico in, waarvan u op de hoogte was want uw vader had u meerdere malen gewaarschuwd om de tocht niet te ondernemen, en wel omdat er in dat gebied -ondanks het gegeven dat IS er niet langer openlijk aanwezig was er nog steeds explosies gebeuren (CGVS p.5; p.8). Toch besloot u, nadat u [A.] tegen het lijf gelopen was, om de tocht al enkele dagen later te ondernemen (CGVS p.5). Uit uw verklaringen blijkt dat u amper voorbereid was op de gevaarlijke tocht. Zo reed u mee met een vriend van [A.] wiens naam u niet kende (CGVS p.10). Deze vriend van [A.] zette u af op een plaats dichtbij checkpoint Shela, waarvan u niet wist hoe ver het nog was naar Armakhaled (CGVS p.10). U besloot om van daaruit verder te liften (CGVS p.10). Ook om terug te keren had u geen concreet vervoer geregeld, maar was u van plan om te liften of ter plekke een taxi te regelen (CGVS p.10). U verklaarde echter later zelf dat er niemand wilde terugkeren naar Armakhaled omdat het er vol lag met TNT en de mensen bang waren (CGVS p.15). Daarom is het ook niet verwonderlijk dat u ter plaatse tot de constatacie kwam dat er geen auto's reden naar Armakhaled (CGVS p.10). Daarop besloot u om te voet een kortere weg te nemen, die toevallig de checkpoint omzeilde, waarbij u niet wist dat het verboden was deze checkpoint te omzeilen (CGVS p.11). Uit het bovenstaande kan afgeleid worden dat u de risicovolle tocht om terug te keren naar Armakhaled ondernam zonder identiteitsdocumenten, zonder concrete vervoersplannen en zonder dat u zich geïnformeerd had over de toegelaten dan wel verboden routes. Rekening houdend met het feit dat u duidelijk op de hoogte was van hoe risicovol de hele onderneming was, is het dan ook onlogisch en onaannemelijk dat u zo slecht voorbereid en zo weinig geïnformeerd aan een levensgevaarlijke tocht begon.

Daarnaast dient ook te worden opgemerkt dat de gehele geloofwaardigheid van uw verhaal in twijfel getrokken wordt door de vaststelling dat u de identiteit niet kent van [H.], een spilfiguur in uw hele relaas. [H.] is de werkgever van uw vader (CGVS p.13), waar u duidelijk heel wat aan te danken heeft. Ten eerste is het omwille van het feit dat hij zich garant stelde voor u op het politiekantoor, dat u initieel werd vrijgelaten (CGVS p.5; p.14). Daarnaast was hij ook diegene bij wie u een nacht kon onderduiken nadat [A.] werd opgepakt door de politie (CGVS p.8), was hij het die voor u op zo een korte termijn een smokkelaar kon regelen (CGVS p.9) en had hij via zijn contacten opvang voor u voorzien bij uw aankomst in Turkije (CGVS p.9). Wanneer u een eenvoudige vraag gesteld wordt over deze man, met name wat zijn volledige naam is, dan blijft u het antwoord echter schuldig (CGVS p.12-13).

Ook de weinige informatie die u heeft over het lot van uw buurman en vriend [A.] is ongeloofwaardig. Zo weet u niet of [A.] ooit officieel werd aangeklaagd (CGVS p.15), laat staan dat u zou weten wat de beschuldigingen tegen hem waren (CGVS p.14). U weet niet of er ooit een procedure tegen hem geweest is voor de rechtbank (CGVS p.15), noch weet u of iemand ooit iets heeft geprobeerd om hem vrij te krijgen (CGVS p.17). U weet zelfs niet zeker of zijn familie ooit is teruggekeerd naar Armakhaled of nog steeds, net zoals uw familie, in Kherababki verblijft (CGVS p.15-16). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat [A.] een vriend van u was (CGVS p.13; p.16), wiens vader en zussen u tot op zeker hoogte kende (CGVS p.15). Het is dan ook zeer vreemd dat u zo weinig informatie heeft over het verdere lot van de vriend op wiens arrestatie u uw eigen vrees baseert. Uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw telefoongesprekken met uw vader enkel vraagt hoe het met uw familie gaat (CGVS p.15) en dus niet verder vraagt naar de vervolging van [A.]. U verklaart telkens dat u niets over [A.] weet omdat u niet meer in Irak bent (CGVS p.16; p.17). Dit complete gebrek aan pogingen om informatie te bekomen over het lot van uw vriend, trekken logischerwijs de volledige geloofwaardigheid van uw verhaal in twijfel.

U verklaart bovendien dat u sinds uw vertrek naar België niet meer gevraagd heeft of er nog ontwikkelingen zijn in verband met uw vervolging in Irak (CGVS p.17), wat op zijn zachtst gezegd merkwaardig is gezien u ondertussen al meer dan een jaar in België verblijft. U blijft dan ook vaag over hoe vaak de politie nu uiteindelijk bij uw vader is langs geweest om naar u te zoeken en antwoordt tweemaal ontwijkend met "veel" (CGVS p.16; p.17). De laatste keer waar u weet van heeft was toen u in Turkije was in 2018 (CGVS p.18). U geeft echter zelf toe dat u niet weet of de Koerdische autoriteiten u op dit moment nog zoeken (CGVS p.17).

U schept de indruk dat u niets verder kan vernemen over de ontwikkeling van uw problemen in Irak doordat u sinds uw aankomst in België slechts enkele minuten per keer met uw familie kan bellen (CGVS p.6; p.15). U verbleef nochtans tot juni 2018 in Turkije (CGVS p.7), een periode waarin u wel nog behoorlijk veel informatie van uw familie verkreeg, zoals het feit dat uw vader u vertelde dat de politie nog een aantal keer naar uw ouderlijke huis kwam om naar u te zoeken (CGVS p.17). U moet dan ook in de mogelijkheid zijn geweest om verder info te bekomen over het lot van [A.] of de verdere zoekinitiatieven naar uzelf, desnoods in maandelijkse telefoongesprekken van enkele minuten. De feiten waarover u vertelt dateren van 2016: op drie jaar tijd kan er van u redelijkerwijs verwacht worden dat u meer informatie heeft gevraagd en verkregen. Het feit dat u zich zo weinig geïnformeerd toont over de beweerde zoektocht die de politie naar u voert en het lot van [A.], staat haaks op uw beweringen een actuele vrees voor vervolging te hebben in Irak en maakt deze vrees dan ook in zijn geheel ongeloofwaardig.

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen omtrent heel deze beweerde zaak. Alle documenten die uw identiteit of afkomst zouden kunnen bewijzen, zijn volgens uw verklaringen naar alle waarschijnlijkheid nog steeds in Armakhaled (CGVS p.8).

Uit bovenstaande trekt het CGVS dan ook de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw tocht naar Armakhaled en de arrestatie van uw vriend [A.], of op zijn minst, indien deze tocht en arrestatie toch zouden hebben plaatsgevonden, dat het ongeloofwaardig is dat u tot op heden vreest om te worden opgepakt en opgesloten bij uw terugkeer. Deze feiten kunnen bijgevolg niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U kent geen andere problemen in Irak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Duhok te worden beoordeeld. U woonde immers gedurende bijna twee jaar in deze regio (CGVS p.5). U had er ook een inkomen, met name was u werkzaam in de bouw (CGVS p.5). En ten slotte woont ook uw familie nog steeds in de regio Dohuk (CGVS p.4) en heeft u geen weet van iemand die is teruggekeerd naar Nineveh (CGVS p.15).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers

gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah.

Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Duhok in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Duhok een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Duhok. Evenmin beschikt het CGVS over

elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 23 §1 en 46 van richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de rechten van verdediging en van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte. Verzoeker maakt ook gewag van een manifeste appreciatiefout.

Hij verwijst naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en betoogt: *"Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.*

Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'annonce de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains » (RvV, nr. 43080 van 6 mei 2010).

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002)."

Wat betreft het eerste onderdeel van het middel, dat betrekking heeft op een schending van de rechten van verdediging en van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, houdt verzoeker vooreerst een theoretisch betoog. Vervolgens zet hij uiteen: *"In casu heeft de advocaat van verzoeker op 19 november 2019 uitdrukkelijk om het administratief dossier verzocht. Op 20 november 2019 stuurde het CGVS het administratief dossier van Meneer [J.]. Dit dossier was echter onvolledig en bevatte niet de pagina's 4 en 5 van het gehoorverslag. Op 16 december verzocht de advocaat van verzoeker om toezending van pagina's 4 en 5 van het gehoorverslag. Op dezelfde dag heeft het CGVS het administratief dossier van verzoeker teruggestuurd. Pagina's 4 en 5 van het gehoorverslag waren echter nog steeds niet in het dossier opgenomen. Verzoekers advocaat heeft hier nog een laatste keer om gevraagd en deze nooit verkregen (stuk 3). Als gevolg daarvan kon verzoekers advocaat niet alle verklaringen van verzoeker analyseren. Daarom zijn de rechten van verdediging, de procedure op tegenspraak en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte zijn geschonden aangezien de advocaat van verzoeker het verslag van het onderhoud in het kader van zijn verzoek niet kan vergelijken met de redenen voor de beslissing."*

Wat betreft het tweede onderdeel van het middel, aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus, stelt verzoeker dat het verslag 'COI - Northern Iraq : Security situation and the situation for internally displaced persons (IDPs) in the displaced persons (IDPs) in the disputed areas, incl. Possibility to enter and access the Kurdistan Region of Iraq (KRI)' van november 2018 (stuk 4) al zijn verklaringen over zijn verplaatsing van Kherababki naar zijn dorp Armakhaled bevestigt omdat in dit verslag wordt uitgelegd dat de situatie van verplaatste personen in Koerdistan zeer slecht is en dat meeste mensen die de door

Daesh veroverde gebieden ontvluchtten, hun identiteitspapieren niet meer hebben wat hun situatie verergert. Hij citeert vervolgens uit dit verslag alsook uit *'EASO Country of Origin Information Report - Iraq Internal mobility'* van februari 2019 (stuk 12) om zijn betoog kracht bij te zetten.

Verzoeker zet verder uiteen dat mensen die afkomstig zijn uit door Daesh veroverde gebieden en die worden geconfronteerd met onmenselijke en vernederende omstandigheden in Koerdistan en met problemen door het ontbreken van identiteitsdocumenten, soms geen andere keuze hebben dan terug te keren naar hun regio van herkomst om hun identiteitsdocumenten terug te krijgen, waarbij hij citeert uit het voormelde verslag COI – Northern Iraq (stuk 4).

Het is volgens verzoeker dan ook niet ongewoon dat mensen het risico nemen om naar huis terug te keren, ook al zijn ze zich bewust van het gevaar dat ze daarbij lopen. Het verslag *'COI - Northern Iraq'* (stuk 4) bevestigt ook dat mensen die in door Daesh veroverde gebieden hebben gewoond, vaak worden verdacht van banden met Daesh. Verzoeker klaagt aan dat het CGVS geen informatie verstrekt die in tegenspraak is met zijn verklaringen.

In casu besloot verzoeker zijn identiteitspapieren in zijn geboortedorp te halen omdat hij geen andere keuze had. Het leven in Koerdistan was *"onoverkomelijk"*. Bovendien werden hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen vragen gesteld over zijn levensomstandigheden in Koerdistan. De bestreden beslissing moet op zijn minst nietig worden verklaard, zodat verzoeker meer vragen in dit verband kunnen worden gesteld. Ten slotte liet de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst hem niet toe om zijn reis naar Armakhaled te organiseren. Verzoeker vraagt zich af wie hij had kunnen contacteren om te weten te komen welke wegen waren afgesloten.

Wat betreft de kritiek van het CGVS dat hij niet veel informatie kon geven over H., over het lot van zijn vriend A. sinds zijn laatste arrestatie, en over de ontwikkelingen in verband met zijn vervolging sinds hij Irak heeft verlaten, merkt verzoeker op dat hem zeer weinig vragen over H. werden gesteld. Hij citeert hierbij uit het gehoorverslag en meent dat de interpretatie van zijn verklaringen door het CGVS abusief is. Verzoeker kon gewoonweg niet de volledige naam van H. geven. Dat was de enige vraag die hij niet over hem kon beantwoorden. Het CGVS had meer vragen over H. kunnen stellen (bv. Hoe ziet H. er fysiek uit? Wanneer hebt u hem voor het eerst gezien? Heeft hij een vrouw en kinderen? Wat zijn hun namen?). Dit zou verzoeker in staat hebben gesteld om te bewijzen dat H. bestaat en dat hij de waarheid over hem heeft verteld. De bestreden beslissing moet op zijn minst nietig worden verklaard, zodat aan verzoeker meer vragen in dit verband kunnen worden gesteld. Bovendien kan verzoeker sinds zijn laatste arrestatie geen informatie over A. meer geven omdat niemand weet wat er met hem is gebeurd, zelfs diens vader niet. Het zou gevaarlijk zijn geweest om hier meer over te weten te komen, ook omdat de Koerden van Mosoel in Koerdistan zeer slecht worden gewaardeerd en worden beschouwd als verbonden met Daesh.

Met betrekking tot de ontwikkelingen in verband met zijn vervolging sinds hij Irak heeft verlaten, verwijst verzoeker naar zijn verklaringen bij het CGVS en stelt hij dat ook de interpretatie van het CGVS in dit opzicht abusief is. Het CGVS heeft niet alle verklaringen van verzoeker in aanmerking genomen, die de ontwikkeling van de situatie sinds zijn vertrek uit Irak heeft toegelicht. Sinds verzoeker in Europa is aangekomen, weigert zijn vader de situatie in Irak te bespreken en knipt hij de discussie af als verzoeker hem vragen stelt. Verzoeker heeft heel weinig geld en kan maar een paar minuten met zijn ouders aan de telefoon blijven. Ten slotte gaf verzoeker veel zeer gedetailleerde informatie over de redenen die hem ertoe hebben gebracht Irak te ontvluchten. Gezien de uitleg die verzoeker zowel tijdens zijn gehoor als in het kader van het onderhavige beroep heeft gegeven, moet hij het voordeel van de twijfel krijgen en als vluchteling worden erkend.

Wat betreft het derde onderdeel van het middel, aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker dat uit beschikbare informatie blijkt dat hij een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Wat betreft de afwezigheid van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de provincie Dohuk en het risicoprofiel van verzoeker, wijst verzoeker erop dat het CGVS er niet aan twijfelt dat hij in Mosoel is geboren en uit het dorp Armakhaled (Nineve) komt. Het CGVS beweert dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provincie Dohuk te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Hieruit kan volgens verzoeker worden afgeleid dat het CGVS op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van Armakhaled, waaruit hij afkomstig is. Hij citeert vervolgens artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet en verwijst naar 's Raads arrest nr. 217 095 van 19 februari 2019. Verzoeker stipt aan dat hij Koerd is afkomstig uit een regio die

door Daesh werd veroverd. Hij heeft daarom een zeer kwetsbaar profiel. Hij haalt landeninformatie aan (stukken 4 en 5) die volgens hem zijn verklaringen bevestigt waar hij stelt: “Ze hielden niet van de Koerden van Mosoel. Ze zeiden dat we slechte Koerden waren en bevriend met de Arabieren” (CGVS, p. 11). “Toen Daesh de regio binnenkwam, veel omliggende dorpen steunden Daesh. Een hoofpersoon van een dorp in Shekhan heeft hen verraden en met Daesh samengewerkt. Daarom dachten ze dat wij ook naar daar gingen en dieven waren of voor Daesh werkten. Ze wilden ons arresteren. Ze hielden niet van ons want wij waren de Koerden van Mosoel” (CGVS, p. 13). “Ze hielden niet van de Koerden van die kant van Irak. Ze beschouwden ons als Arabieren en sympathisanten van Daesh” (CGVS, p. 15).” Verzoeker benadrukt dat ook hier het CGVS geen informatie geeft die in tegenspraak is met zijn eigen verklaringen. Vervolgens citeert verzoeker uit een UNHCR-rapport (stuk 6) en besluit hij dat rekening houdend met al deze elementen hij niet in staat is om zich permanent in Koerdistan te vestigen. Deze elementen zullen op zijn minst het risico om het slachtoffer te worden van ernstige schade waarschijnlijk verhogen.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in de provincie Dohuk, merkt verzoeker op dat het administratief dossier geen documentatie bevat over de Koerdische Autonome Regio (hierna: KAR). Hoewel de veiligheidssituatie in Koerdistan stabiel is dan in andere Iraakse regio's, blijven volgens verzoeker de risico's op terroristische aanslagen zeer groot, waarbij hij citeert uit stuk 7, UNHCR, “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*”, mei 2019. Hij verwijst eveneens naar het OSAC-rapport “*Iraq 2019 Crime & Safety Report: Erbil*”, 3 januari 2019 (stuk 8), alsook naar de COI Focus van 14 maart 2018 over de KAR, het EASO “*COI Report - Iraq: security situation*”, van maart 2019 (stuk 9), en het Britse reisadvies (stuk 10), die volgens hem zijn vrees bevestigen.

Verzoeker verwijst ook nog naar de Turkse luchtaanvallen in Noord-Irak, zoals geschreven in de COI Focus waaruit blijkt dat burgerslachtoffers door de aanvallen werden getroffen en dat in sommige gevallen de aanvallen geen militaire doelwitten hebben. Dit wordt volgens verzoeker bevestigd in een rapport van Human Rights Watch “*Turkey/Iraq: Strikes May Break Laws of War*” van 19 september 2018 (stuk 11).

Deze informatie toont aan dat verzoeker helemaal geen garantie zal hebben, in geval van terugkeer, dat er geen reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg meent verzoeker dat een terugkeer helemaal niet mogelijk is omdat de noordelijke provincie Dohuk (KAR) voor burgers niet veilig is. Verzoeker meent dat een complete en grondige lezing van de informatie aangaande de situatie in deze regio, ertoe noopt te besluiten dat de bestreden beslissing de risico's die hij loopt in het geval van een terugkeer in Irak, niet voldoende analyseert. Het is volgens verzoeker belangrijk artikel 3 van het EVRM in deze te benadrukken, daar meerdere bronnen aantonen dat de noordelijke provincie Dohuk (KAR) niet veilig is.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken:

“3. *Uitwisseling van e-mails met het CGVS.*

4. *COI - Northern Iraq . Security situation and the situation for internally displaced persons (IDPs) in the displaced persons (IDPs) in the disputed areas, incl. Possibility to enter and access the Kurdistan Region of Iraq (KRI), november 2018, pp. 20, 24, 28, 41, 50, 52-53, 72-73, 76, 81, 98, 102-104, beschikbaar op : <https://landinfo.no/wp-content/uploads/2018/11/Northern-Iraq-Security-IDPs-disputed-areas->*

Udlændingestyrelsen-Landinfo-November-2018.pdf

5. *Country Policy and Information Note - Iraq: Internal relocation, civil documentation and returns, oktober 2018. p. 9, beschikbaar op: <https://www.iustice.gov/eoir/page/file/1107391/download>*

6. *UNHCR, “Iraq: Country of Origin Information on Access and Residency Requirements in Iraq (Update I) - Ability of Persons Originating from Formerly ISIS-Held or Conflict- Affected Areas to Legally Access and Remain in Proposed Areas of Relocation”, November 2019 (beschikbaar op: <https://www.refworld.org/country,UNHCR,.I.RQ.,5dc04ef74,Q.html>)*

7. *UNHCR, “International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”, mei 2019 (beschikbaar op: <https://www.refworld.org/countrv.UNHCR..I.RQ.,5cc9b20c4,0.html>)*

8. *OSAC, “Iraq 2019 Crime & Safety Report: Erbil”, 3 januari 2019 (beschikbaar op: <https://www.osac.gov/Pages/ContentReportDetails.aspx?cid-25683>)*

9. *EASO, “COI Report - Iraq: security situation”, March 2019, p. 155 (beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Iraq security situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Iraq%20security%20situation.pdf))*

10. *Gov.Uk, “Iraq - Safety and security” (beschikbaar op: <https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/iraq/safety-and-security>)*

11. HRW, *Turkey/Iraq: Strikes May Break Laws of War, 19 September 2018* (beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2018/09/19/turkey/iraq-strikes-may-break-laws-war>)

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 2 juli 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019;
- EASO *“Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019;
- EASO *“Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van maart 2019;
- EASO *“COI Report Iraq – Internal mobility”* van 5 februari 2019;
- COI Focus *“Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio”* van 20 november 2019;
- COI Focus *“Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio”* van 19 september 2019.

4. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter

staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Wat betreft de rechten van verdediging en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte

Verzoeker klaagt aan dat het CGVS hem een onvolledig administratief dossier heeft overgemaakt. Het gehoorverslag is onvolledig en bevat dit niet de pagina's 4 en 5. Ondanks herhaald aandringen werd dit niet geredigeerd door het CGVS. Zijn raadsman kon daardoor niet alle verklaringen van verzoeker analyseren.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker, indien hij de mening is toegedaan dat hij bij zijn verzoek om een volledig afschrift van het administratief dossier moeilijkheden heeft ondervonden, het hem vrij stond om zich te beroepen op de beroepsmogelijkheden, voorzien in artikel 8 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Uit deze wet blijkt dat verzoeker zijn rechten van verdediging aangaande de problematiek van inzage in het administratief dossier kan laten gelden via de wettelijk voorziene procedure, namelijk door zijn grieven te richten tot de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten, met een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker en zijn raadsman, conform artikel 32 van de Grondwet en de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, de mogelijkheid hadden om het administratief dossier in te kijken op de zetel van het CGVS en kennis te nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. Er kan worden verwacht, indien verzoeker en zijn raadsman constateerden dat er geen reactie kwam op hun e-mails, dat zij in deze een diligente houding aannamen en het dossier gingen inkijken op het CGVS teneinde verzoekers verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren.

Uit het administratief dossier blijkt nergens dat verzoeker op enig moment inzage heeft gevraagd in het administratief dossier of dat dit zou zijn verhinderd door het CGVS. Evenmin brengt verzoeker stukken aan waaruit zulks zou blijken. De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij geen gebruik kon maken van zijn inzagerecht op het CGVS en onderstreept dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor een tijdige inzage van het administratief dossier bij het CGVS teneinde het beroep tegen de bestreden beslissing voor te bereiden.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoeker en zijn raadsman overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik konden maken van hun inzagerecht bij de Raad en aldus de mogelijkheid hadden ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin de stukken waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden. De mogelijkheid om gedurende een bepaalde periode voor de zitting bij de Raad het administratief dossier in te kijken wordt vermeld in de oproeping voor de zitting. Er blijkt niet dat verzoeker hiervan gebruik heeft gemaakt. De raadvrouw van verzoeker bevestigt ter terechtzitting geen inzage te hebben genomen van het administratief dossier.

Nochtans, mocht uit de inzage informatie blijken die verzoeker nog niet kon kennen ten tijde van het indienen van zijn verzoekschrift, kon hij dit wel op ontvankelijke wijze aanvoeren ter zitting. Dit zou immers niet worden beschouwd als een onontvankelijk nieuw middel, gezien de grondslag ervan pas na inzage van het administratief dossier aan het licht is kunnen komen. Het begrip 'nieuw middel' geldt immers voor de nieuwe uiteenzetting van een middel waardoor verzoeker een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan een middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen of ter zitting worden aangevoerd.

Gelet op wat voorafgaat, nu verzoeker noch op het CGVS noch op de Raad inzage heeft genomen van zijn administratief dossier, doet het feit dat de gevraagde stukken uit het administratief dossier niet werden bezorgd aan zijn raadsman geen afbreuk aan de rechten van verdediging, noch aan het bestaan van deze documenten en hun aanwezigheid in het administratief dossier.

Het eerste onderdeel van het middel, waarbij artikel 23 §1 en 46 van richtlijn 2013/32/EU, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de rechten van verdediging en van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte geschonden worden geacht, is niet dienstig.

6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker is een Iraakse burger van Koerdische origine. Hij werd geboren in Mosul waar hij woonde tot 2003 waarna hij met zijn familie terugkeerde naar het dorp waar zijn familie oorspronkelijk van afkomstig was, Amarkhaled, in de buurt van Zummar in de provincie Nineve. In 2014 viel Daesh de regio binnen en vluchtte verzoeker met zijn familie naar Kherababki, in de provincie Dohuk, gelegen in de Koerdisch Autonome Regio. Verzoeker liet bij zijn vlucht al zijn identiteitspapieren achter. Hij besloot met een vriend terug te keren om zijn documenten op te halen. Verzoeker en zijn vriend werden door de Peshmerga gearresteerd omwille van hun poging om terug te keren naar IS-gebied zonder het checkpoint te passeren en beschuldigd van diefstal en van collaboratie met Daesh. Zij werden daarna vrijgelaten. Zijn vriend werd later opgepakt door de politie en verdween. Verzoeker vluchtte uit Irak en vreest bij terugkeer opnieuw te worden gearresteerd door de Koerdische overheid.

6.2. Verzoeker heeft geen documenten voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek. Bijgevolg moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als

geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas daar (i) de verplaatsing van Kherababki naar het dorp Armakhaled om identiteitsdocumenten op te halen op zich reeds onwaarschijnlijk is, (ii) de geloofwaardigheid van het relaas in twijfel wordt getrokken door de vaststelling dat verzoeker de identiteit niet kent van H., een spilfiguur in het relaas, (iii) de weinige informatie die verzoeker heeft over het lot van zijn buurman en vriend A. ongeloofwaardig is, (iv) het feit dat verzoeker zich zo weinig heeft geïnformeerd over de beweerde zoektocht van de politie naar hem en over het lot van A., haaks staat op zijn beweerde actuele vrees voor vervolging en (v) verzoeker in deze geen enkel begin van bewijs kan voorleggen.

De commissaris-generaal besluit dat de aangehaalde elementen niet kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Waar de commissaris-generaal de terugkeer van verzoeker naar het dorp Armakhaled onwaarschijnlijk acht, gelet op de vele risico's die daaraan verbonden zijn, legt verzoeker bij zijn verzoekschrift landeninformatie voor waaruit blijkt dat vele Irakezen die in 2014 weggevlucht zijn voor Daesh hun identiteitsdocumenten hebben achtergelaten of verloren. De Irakezen die vervolgens in de Koerdische Autonome Regio zijn terechtgekomen, ondervinden moeilijkheden omwille van dit gebrek aan identiteitsdocumenten, hetgeen onder meer een negatieve impact heeft (gehad) op de levensomstandigheden van vele intern ontheemden die in de Koerdisch Autonome Regio verbleven of verblijven. Uit de landeninformatie blijkt ook dat intern ontheemden moeten terugkeren naar hun regio van herkomst om nieuwe identiteitsdocumenten te vragen met alle risico's van dien (zie stukken 4 tot en met 10 bij het verzoekschrift).

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor bij het CGVS verklaard welke moeilijkheden hij en zijn familie ondervonden wegens het gebrek aan identiteitsdocumenten: ze woonden in een hok, hadden geen tent, geen rantsoenkaart en geen verwarming. Zijn vader is herhaaldelijk hulp gaan vragen maar dat haalde niets uit. Verzoeker werkte in de bouw maar dat was geen stabiel werk en ze hadden het financieel heel moeilijk bij gebrek aan bijstand en hulp. Hij benadrukte herhaaldelijk de wanhoop die hij en zijn familie ervoeren (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 8 ('documenten') en 18). De Raad acht deze verklaringen doorleefd en consistent.

Er blijkt niet dat de verwerende partij de aannemelijkheid van verzoekers verklaringen in het licht van de beschikbare algemene landeninformatie heeft beoordeeld.

Gelet op de bovenvermelde landeninformatie en zijn verklaringen over de wanhoop en precaire levensomstandigheden in Dohuk, acht de Raad het in deze stand van zaken niet onaannemelijk dat verzoeker, ondanks de waarschuwingen van zijn vader, het risico zou hebben genomen om terug te keren naar zijn dorp Armakhaled om de benodigde identiteitsdocumenten op te halen.

Of het aannemelijk is dat hij zo slecht voorbereid en zo weinig geïnformeerd aan een gevaarlijke tocht zou beginnen, is een andere vraag die moet worden beoordeeld in het licht van het geheel van verzoekers relaas en de landeninformatie over de toenmalige situatie in die streek.

De Raad kan verzoeker overigens bijtreden in zijn betoog dat de commissaris-generaal wat betreft H. een selectieve lezing maakt van verzoekers verklaringen en ze niet in hun geheel in ogenschouw heeft genomen. Er blijkt immers uit de verklaringen van verzoeker dat hij de volledige naam van H. niet kende maar wel andere zaken over deze man kon vertellen. De commissaris-generaal lijkt dit niet mee in overweging te nemen.

6.4. Wat betreft de beoordeling van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk werd beoordeeld. De commissaris-generaal rechtvaardigt dit door vast te stellen dat verzoeker gedurende bijna twee jaar in deze regio verbleef en daar werkzaam was in de bouw waarbij hij tevens bemerkte dat zijn familie nog steeds in de regio van Dohuk woont en dat verzoeker geen weet heeft van iemand die is teruggekeerd naar Nineveh.

De Raad meent dat de commissaris-generaal hierbij echter voorbij gaat aan de onderliggende reden voor verzoekers verblijf in Dohuk. Het wordt niet betwist dat verzoeker in 1991 in Mosoel is geboren waar hij woonde tot 2003 waarna zijn familie terugkeerde naar het dorp Armakhaled in de provincie Nineve waarvan zij oorspronkelijk afkomstig zijn. Het wordt evenmin betwist hij en zijn familie in 2014 moesten

vluchten voor Daesh en veiligheid zochten in de provincie Dohuk. Zijn verblijf in Dohuk is dus niet het gevolg van een gewone verhuis zonder meer. Dat verzoeker bijna twee jaar samen met zijn familie verbleef en werkte in de provincie Dohuk doet geen afbreuk aan het gegeven dat hij daar zijn toevlucht zocht als een intern ontheemde.

De redenering van de commissaris-generaal, die ter terechtzitting wordt bevestigd, miskent dat verzoeker in de provincie Dohuk verbleef als een intern ontheemde. De provincie Dohuk kan in casu dan ook niet worden beschouwd als verzoekers regio van herkomst is, doch wel het dorp Armakhaled in de provincie Nineve.

Er ontbreekt in de bestreden beslissing een beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Nineve. In zoverre de commissaris-generaal meent dat verzoeker niet naar de provincie Nineve kan terugkeren, moet hij de mogelijkheid tot terugkeer en verblijf in de provincie Dohuk beoordelen in het licht van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Er moet dus worden nagegaan of de provincie Dohuk voor verzoeker kan gelden als een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief waarbij rekening wordt gehouden met de algemene situatie in het vluchtalternatief en met de persoonlijke omstandigheden aan de verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een dergelijk onderzoek niet heeft plaatsgevonden. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift dat de provincie Dohuk voor hem een redelijk vestigingsalternatief is en stelt, met verwijzing naar landeninformatie, dat hij als Koerd afkomstig uit een regio die door Daesh werd veroverd een zeer kwetsbaar profiel heeft en dat hij niet in staat is zich permanent in Koerdistan te vestigen.

Ter terechtzitting betoogt de verwerende partij dat verzoeker zich wel duurzaam kan vestigen in de Koerdische Autonome Regio omdat hij als Koerd geen garantsteller nodig heeft, hij daar een sociaal netwerk heeft, daar gewerkt heeft en een welgestelde familie heeft. Dit zijn evenwel allemaal a posteriori motieven die niet in de bestreden beslissing zijn terug te vinden.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet werd bevestigd over de veiligheid en de redelijkheid van een vestiging in de provincie Dohuk. Verzoeker heeft tijdens zijn vluchtrelaas stelselmatig het belang van identiteitsdocumenten voor intern ontheemden in Dohuk benadrukt. Bij gebrek aan identiteitsdocumenten weigerden internationale hulporganisaties hen te helpen en was de financiële situatie van zijn familie precair. Nergens blijkt dat zijn familie welgesteld zou zijn en verzoeker wees er verder op dat zijn arbeid in de bouw niet stabiel was. Zijn verklaringen over het gebrek aan identiteitsdocumenten en de gevolgen hiervan voor intern ontheemden in de KAR worden bevestigd door de landeninformatie die hij toevoegt aan zijn verzoekschrift. Dat verzoeker geen identiteitsdocumenten meer heeft, die zich naar eigen zeggen bevinden in het dorp Armakhaled in de provincie Nineve, wordt in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk in twijfel getrokken. Uit de landeninformatie die beide partijen voorleggen blijkt dat het bezit van identiteitsdocumenten is vereist om toegang te krijgen tot de Koerdisch Autonome Regio. Verder blijkt ook dat het bezit van identiteitsdocumenten van belang is voor de interne mobiliteit en om aanspraak te kunnen maken op bepaalde dienstverlening. Het hebben van identiteitsdocumenten is dus een element dat bij de beoordeling van zowel de toegankelijkheid als de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Dohuk in overweging moet worden genomen (UNHCR "*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*" van mei 2019, p. 116 e.v. , EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019, p. 134 en 137 'civil documentation'; EASO "COI Report Iraq – Internal mobility" van 5 februari 2019)

6.6. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek van het vluchtrelaas van verzoeker zich opdringt alsook dat een onderzoek naar de provincie Dohuk als een intern vestigingsalternatief voor verzoeker aangewezen is. Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 november 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES